

o.1.Sygn. akt V RC 765/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. V Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia Magdalena Trzcińska

Protokolant: Paweł Wrzesień

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa mał. A. B. repr. przez J. J.

przeciwko J. B.

o podwyższenie alimentów

I. podwyższa alimenty zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 lipca 2011 roku w sprawie sygn. akt III RC 100/11 od pozwanego J. B. na rzecz małoletniego syna A. B. ur. (...) w W., z kwoty po 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, do kwoty po 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, płatne do rąk J. J. do dnia 10-go każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 29 listopada 2019 roku;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego J. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

29 listopada 2019 roku małoletni A. B., reprezentowany przez matkę J. J. wniósł o podwyższenie alimentów ustalonych wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 7 lipca 2011 roku w sprawie III RC 100/11 z kwoty po 550 zł miesięcznie do kwoty po 1000 zł miesięcznie, płatnej do 10 dnia miesiąca na konto bankowe matki powoda, począwszy od dnia złożenia pozwu, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat (k.3-11, 98).

W odpowiedzi na pozew z 28 stycznia 2020 roku J. B. wniósł o oddalenie powództwa (k.137-139).

Na rozprawie 9 marca 2020 roku pozwany uznał powództwo do kwoty po 600 zł miesięcznie, a następnie oświadczył, że jest w stanie łożyć maksymalnie 700 zł miesięcznie (k.152).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z 7 lipca 2011 roku Sąd Rejonowy w W. obniżył alimenty należne małoletniemu A. B. od J. B. do kwoty po 550 zł miesięcznie (dowód: wyrok k.21 akt III RC 100/11).

W czasie orzekania w sprawie o sygn. akt III RC 100/11 małoletni A. B. miał 5 lat, uczęszczał do przedszkola. Miesięczny koszt jego utrzymania wynosił ok. 600 zł plus dodatkowo leki – w razie zachorowania (dowód: protokół k.18-19 akt III RC 100/11).

Obecnie małoletni powód ma 14 lat, uczęszcza do ósmej klasy szkoły podstawowej (dowód: odpis zupełny aktu urodzenia k.92).

W maju 2018 roku A. B. doznał kontuzji obu kolan, przeszedł operację i rehabilitację. Ze względu na kontuzję, małoletni musiał zaprzestać treningów piłki nożnej, za to rozpoczął treningi pływania – zgodnie z zaleceniem lekarza (dowód: dokumentacja medyczna k.45-49, 51-56, 129-135).

Małoletni leczy się z powodu grzybicy skóry głowy, liszajca zakaźnego, miał podejrzenie zapalenia wyrostka (dowód: dokumentacja medyczna k.57-60, 128). Ponadto u powoda planowane jest leczenie ortodontyczne z powodu zatrzymanego zęba „3” (dowód: projekt umowy i harmonogram leczenia k.62-71). Małoletni pozostaje pod opieką poradni psychologicznej. Stwierdzono u niego dysleksję rozwojową (dowód: opinia psychologiczna k.35-36).

Koszt utrzymania małoletniego wynosi ok. 2300 zł miesięcznie, w tym 400 zł wyżywienie, 133 zł odzież, 100 zł obiady w szkole, 150 zł wydatki szkolne, 290 zł udział w opłatach mieszkaniowych, 50 zł składki za treningi (zapasy), 266 zł obozy sportowe, 50 zł witaminy, leki, suplementy, 270 zł dodatkowy j. angielski, ok. 50 zł basen, 70 zł rozrywka, 50 zł kieszonkowe, 10 zł serwisowanie roweru (dowód: potwierdzenia przelewów k.13, 21-26, 73, 90, faktury i rachunki k.14-20, 27-34, 38-43, 50, 61, 91, zeznania J. J. k.152).

Podczas postępowania przed Sądem Rejonowym w W. w 2011 roku J. J. (wówczas S.) miała 27 lat, pracowała jako doradca zawodowy w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. z wynagrodzeniem ok. 1600 zł netto miesięcznie. Przedstawicielka ustawowa mieszkała wówczas ze swoją matką w jej domu, miała do dyspozycji wspólnie z synem jeden pokój. J. J. prowadziła wówczas oddzielnie od matki gospodarstwo domowe, dokładała się do kosztów utrzymania domu, w tym zakupu opału (dowód: zaświadczenie k.15, protokół k.18-19 akt III RC 100/11).

W 2012 roku J. J. wraz z synem wyprowadziła się do W.. Obecnie wyszła za mąż i wspólnie z małżonkiem kupiła dom.

Obecnie przedstawicielka ustawowa ma 36 lat, pracuje na podstawie umowy zlecenia w (...) Sp. z o.o. z wynagrodzeniem ok. 2160-2500 zł netto miesięcznie, dodatkowo jest zatrudniona w (...) sp. z o.o. z wynagrodzeniem ok. 1630 zł netto miesięcznie, a nadto pracuje w formie umowy zlecenia na rzecz kilku innych spółek – łącznie uzyskuje dochód w wysokości ok. 4000 zł (dowód: zaświadczenia k.106-113, rozliczenia PIT k.114-127, zeznania J. J. k.152).

W trakcie poprzedniego postępowania w sprawie alimentów – III RC 100/11 pozwany J. B. miał 30 lat, pracował jako brukarz. Zarabiał ok. 200 zł dziówki. Pozwany mieszkał wówczas z rodzicami w ich domu i okresowo dokładał się utrzymania – w zależności od swojej sytuacji zdrowotnej i finansowej (dowód: zaświadczenie k.3, protokół k.17-18 akt III RC 100/11).

Obecnie J. B. pracuje jako magazynier w wymiarze 1/2 etatu, z wynagrodzeniem ok. 1000 zł miesięcznie (dowód: zaświadczenie k.142, 144).

Pozwany nie zawsze regularnie wywiązuje się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, jednak niekiedy na prośbę J. J. dokłada się do większych wydatków na syna, np. 600 zł do obozu sportowego, 150 zł do wyjazdu na kajaki (dowód: dokumentacja dotycząca egzekucji k.77-85, zeznania J. J. k.152).

Na utrzymaniu pozwanego pozostaje dwoje dzieci z obecną partnerką. Jedno z dzieci jest niepełnosprawne – ma autyzm (dowód: orzeczenie o niepełnosprawności k.143).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych powyżej dokumentów dołączonych do akt niniejszego postępowania oraz do akt Sądu Rejonowego w W. III RC 100/11. Swoje ustalenia Sąd oparł również na dowodzie z przesłuchania stron – J. J. i J. B..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. B. zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków należy rozumieć istotne zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotne zwiększenie lub zmniejszenie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania wysokości świadczeń alimentacyjnych.

Podkreślić należy to, iż oboje rodzice są zobowiązani do łożenia środków na utrzymanie swoich dzieci, niezależnie od nakładu osobistych starań o prawidłowy rozwój i wychowanie albowiem wszystko to mieści się w zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej. Przy ocenie zaś, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 k.r.o., należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowych i majątkowych stron (wyrok SN z dnia 26 marca 1969 r., III CRN 54/69, LEX nr 6480).

W przedmiotowej sprawie Sąd zobowiązany był do ustalenia, czy od ostatecznego orzekania o obowiązku alimentacyjnym pozwanego J. B. wobec syna zaszła istotna zmiana stosunków, która uzasadniałaby zmianę wysokości ustalonych alimentów.

Od ustalenia poprzedniej wysokości alimentów J. B. na rzecz A. B. minęło 8 i pół roku. W tym czasie zmienił się istotnie koszt utrzymania powoda, w szczególności w zakresie opłat mieszkaniowych i związanych z opieką medyczną. Z tego względu Sąd uznał, że należało podwyższyć alimenty na powoda.

Żądanie podwyższenia alimentów nie mogło zostać jednak uwzględnione w całości, bowiem zostało miarkowane sytuacją zarobkową i majątkową pozwanego.

W minionym okresie zaszły zmiany w sytuacji zarobkowej, majątkowej i rodzinnej pozwanego. W 2011 roku pozwany pracował z wynagrodzeniem ok. 200 zł dziennie, tj. ok. 4000 zł miesięcznie. Wynagrodzenie to było niższe w okresie zimowym. Obecnie zaś pozwany pracuje w wymiarze 1/2 etatu z wynagrodzeniem w wysokości 1000 zł netto. Zdaniem Sądu pozwany nie w pełni wykorzystuje swoje możliwości zarobkowe – sytuacja zdrowotna ani życiowa pozwanego w żaden sposób nie uzasadnia wykonywania pracy w wymiarze jedynie połowy etatu. Wprawdzie pozwany mieszka poza W. – w J., gdzie rynek pracy jest mniej rozwinięty, jednakże jest z zawodu brukarzem. Z doświadczenia życiowego Sądu wynika zaś, że obecnie na rynku pracy szczególnie potrzebni są pracownicy fizyczni, z branży budowlanej i okołobudowlanej, zatem J. B. z pewnością ma możliwość podjęcia pracy w pełnym wymiarze czasu. Ze względu na duże zapotrzebowanie pracowników w branży J. B., wynagrodzenie jakie uzyskalby pracując w pełnym wymiarze czasu z pewnością przekraczałoby obecnie uzyskiwane.

Należy wskazać, że również ze względu na sytuację rodzinną pozwanego nieuzasadnione jest podejmowanie przez niego zatrudnienia w wymiarze pół etatu. Pozwany poza powodem ma bowiem jeszcze dwoje dzieci, w tym jedno niepełnosprawne, a zatem powinien dołożyć wszelkich starań dla sprostania ciężącemu na nim obowiązkowi alimentacyjnemu wobec powoda, jak i wobec innych dzieci.

Ustalenie zmiany stosunków następuje przez porównanie stosunków obecnych z warunkami i okolicznościami istniejącymi w czasie poprzedniego orzekania o obowiązku alimentacyjnym. Ponadto przyjmuje się, że dziecko ma prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyje z nimi we wspólnocie, jak i poza tą wspólnotą (najczęściej tylko z jednym z rodziców – orzeczenie SN z dnia 5 stycznia 1956 roku, OSN 1957, poz. 74).

Mając powyższe na uwadze, Sąd ocenił możliwości zarobkowe powoda na kwotę ok. 4000-4500 zł miesięcznie. Sąd uznał, że przy pełnym wykorzystaniu tych możliwości, a także po uwzględnieniu wydatków związanych z utrzymaniem młodszego dzieci, pozwany jest w stanie łożyć na rzecz A. B. kwotę nie większą niż 750 zł miesięcznie.

Sytuacja zarobkowa obojga rodziców A. B. jest podobna, jednakże ich zobowiązania finansowe są odmienne, skutkiem czego J. J. ma możliwość partycypowania w większym stopniu w wydatkach związanych z utrzymaniem syna, nawet pomimo tego, że bezpośrednia piecza nad synem spoczywa głównie na niej. Należy bowiem wskazać, że wprawdzie dzieci mają prawo do życia na identycznej stopie życiowej, co ich rodzice, jednakże w wypadku, gdy poziom życia jednego z rodziców jest wyższy, nie sposób oczekiwać od drugiego rodzica, aby finansował dziecku poziom życia ponad swój stan. Zdaniem Sądu przy alimentach w wysokości 750 zł miesięcznie A. B. będzie miał zbliżony poziom życia do swojego ojca, zaś w zakresie przewyższającym ten poziom – wydatki te powinny spoczywać na matce małoletniego.

W oparciu o przedstawione powyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 138 k.r.o. w zw. z art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 k.r.o. w punkcie 1 wyroku podwyższył alimenty ustalone wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 7 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 100/11 na rzecz A. B. z kwoty po 550 zł do kwoty po 750 zł miesięczne, płatne do 10 dnia każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, rozpoczynając od 29 listopada 2019 roku jako daty wniesienia powództwa, gdyż już wówczas potrzeby finansowe powoda były zwiększone w stosunku do otrzymywanych alimentów.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 138 k.r.o. w zw. z art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 k.r.o. a contrario.

Na mocy art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w zakresie pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach postępowania w punkcie 5 Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku, który stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Jako że przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów, a później pełnoletni powodowie, czyli strona dochodząca świadczeń alimentacyjnych nie miała obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) Sąd obciążył nimi pozwanego, w zakresie w jakim przegrał on sprawę. W niniejszej sprawie koszty sądowe stanowiła opłata od pozwu wynosząca 200 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.